

ченням завдань, вимірюваних результатів, відповідальних виконавців та строків виконання, який затверджується в установленому порядку.

Положення цієї Концепції будуть реалізовані за допомогою вдосконалення законодавчих та інших нормативно-правових актів з питань кадрової політики охорони здоров'я, зокрема підготовки кадрів для системи охорони здоров'я України.

Склад робочої групи:

В.М.Князевич, завідувач кафедри, д.мед.н., голова робочої групи

Н.О.Васюк, доцент кафедри, к.держ.упр., заступник голови робочої групи

В.В.Лещенко, докторант кафедри, к.держ.упр., секретар робочої групи

Члени робочої групи:

Т.П.Авраменко, професор кафедри, к.держ.упр.

М.М.Білінська, віце-президент НАДУ при Президентові України, професор кафедри, д.держ.упр., професор

Л.І.Жаліло, професор кафедри, д.біол.н., професор

С.Є.Мокрецов, професор кафедри, д.держ.упр.

Я.Ф.Радиш, професор кафедри, д.держ.упр., професор

Авраменко Т.П.,

*кандидат наук з державного управління,
професор кафедри управління охороною
суспільного здоров'я НАДУ*

Дмитрук І.В.,

слухачка НАДУ

Державна політика щодо підвищення якості професійної підготовки медичних працівників

*«Мы должны работать вместе с целью
обеспечить доступ к услугам целеустремленного, ква-
лифицированного и пользующегося поддержкой меди-
ко-санитарного работника для любого человека в лю-
бой деревне, где бы она ни находилась.»*

Ли Чон-вук

Форум високого уровня, Париж, ноябрь 2005 г

Питання розвитку вітчизняної сфери охорони здоров'я (далі - СОЗ) є одними із ключових питань сучасної державної політики. Головною метою реформ є поліпшення здоров'я населення, забезпечення рівного й справедливого доступу усіх громадян до медичних послуг належної якості [1]. Якість медичної допомоги, яка визначає як поточні, так і стратегічні перспективи розвитку медичної галузі, багато в чому залежить від якості підготовки медичних кадрів.

Кадровий потенціал є однією з найвагоміших складових ресурсного забезпечення системи охорони здоров'я. Наявність кадрів, їх кваліфікація та розподіл, умови діяльності, оплата праці, соціальний добробут, матеріально-технічне та технологічне забезпечення трудового процесу обумовлюють належний рівень надання медичної допомоги населенню.

Наразі проблеми у сфері кадрового забезпечення в Україні є чисельними та комплексними. Деякі спеціалісти визначають ситуацію як кризову, яка може стати реальною загрозою здоров'ю населенню країни [1; 6]. Тому сьогодні вкрай важливо формувати науково-обґрунтовану державну кадрову політику в сфері охорони здоров'я. Саме кадрова політика покликана забезпечити ефективну діяльність медичної галузі. Це підтверджують і міжнародні експерти, які зазначають, що для усунення ризиків на шляху досягнення національних і глобальних цілей у сфері охорони здоров'я необхідно створити контингент кваліфікованих, цілеспрямованих і авторитетних працівників охорони здоров'я [1].

В усьому світі професія лікаря - одна з найбільш престижних і шанованих, оскільки люди чітко засвоїли постулат: «Здоров'я – це ще не все, але без здоров'я все інше – ніщо» [5]. У нашій країні, на жаль, медицина зі статусу такої, що надає допомогу стражденному, опустилася до рангу «медичного обслуговування». Рівень кваліфікації українських лікарів за останні два десятиліття значно знизився. Загальновідомий факт, що низький рівень кваліфікації лікаря може становити загрозу життю пацієнта.

В законодавстві України вказано, що кожен громадянин має право на кваліфіковану медичну допомогу, включаючи вільний вибір лікаря, вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій і закладу охорони здоров'я [2].

Рівень кваліфікації – складний показник в кадровому забезпеченні вітчизняної сфери охорони здоров'я, який складається як з об'єктивної (якість освіти), так і з суб'єктивної складових (зацікавленості медичних працівників у підвищенні рівня своєї кваліфікації). І, хоча за звітами МОЗ України показники кваліфікації лікарів щороку зростають (щороку зростає кількість атестованих лікарів), рівень кваліфікації медичного персоналу в Україні, на жаль, знаходиться на неналежному рівні[1].

Вітчизняні та міжнародні експерти вказують на значне зниження якості кадрів системи охорони здоров'я України, яке проявляється[1]:

- збільшенням числа кваліфікованих працівників, які залишають вітчизняну сферу охорони здоров'я за рахунок міжгалузевої та трудової міграції (щорічно з України за кордон виїжджає понад 6 тис. медиків[7]);

- зниженням якості кадрів, які приходять у систему охорони здоров'я. Про низький рівень підготовки кадрів свідчить і той факт, що визнавати дипломи українських медичних вузів відмовляються навіть такі країни як Іран і Саудівська Аравія, не кажучи вже про європейські країни[1; 8];

- низьким рівнем клінічно-практичної підготовки молодих спеціалістів, про що вказують і фахівці, і управлінці охорони здоров'я, і пересічні громадяни[1].

Зниження якості підготовки фахівців, обумовлене:

- незацікавленістю самих студентів у поєднанні з недостатнім рівнем вимог до рівня вищої освіти;

- недостатніми рівнями фінансування медичної освіти та оплати праці викладацького складу;

- неефективним використанням клінічних баз і, відповідно, незадовільним станом системи відпрацювання практичних навичок;

- високим рівнем корумпованості додипломної та післядипломної освіти[1].

Таким чином, перспективи розвитку сфери охорони здоров'я в Україні в значній мірі залежать від стану професійного рівня і якості підготовки медичних і фармацевтичних кадрів, їх безперервного удосконалення протягом трудової діяльності. Всі ці питання повинні бути відображені в «Концепції державної кадрової політики в охороні здоров'я України» (далі - Концепція).

На нашу думку, основним завданням Концепції має бути реформування кадрової служби охорони здоров'я відповідно до принципів і вимог сучасної теорії наукового управління людськими ресурсами, а саме:

- пріоритети формування кадрової політики сфери охорони здоров'я у відповідності до напрямів реформування СОЗ;

- принципи планування та використання кадрових ресурсів СОЗ на основі вдосконалення номенклатури спеціальностей і системи сертифікації фахівців;

- стратегія розвитку кадрового потенціалу в СОЗ на основі оптимізації системи медичної та фармацевтичної освіти відповідно до європейських стандартів, вимог практичної медицини, медичної науки та галузевого управління тощо.

Список використаних джерел

1. Авраменко Т.П. Кадрова політика у реформуванні вітчизняної сфери охорони здоров'я аналітична доповідь [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/health-a1e6b.pdf>.
2. Закон України від 19.11.1992 №2801-12 «Основи законодавства України про охорону здоров'я» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>.
3. Кто излечит украинскую медицину? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://debaty.org/article/medicina_deb/medicina_analitika/467.html
4. Наказ МОЗ України від 12.09.2008 N 522/51 «Про затвердження Концепції розвитку вищої медичної освіти в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.moz.gov.ua/ua/portal/dn_20080912_522_.html
- Кто нас завтра будет лечить [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zn.ua/HEALTH/kto_nas_zavtra_budet_lechit-99247.html
5. Попченко Т. П. Реформування сфери охорони здоров'я в Україні: організаційне, нормативно-правове та фінансово-економічне забезпечення: аналіт. доп. / Т. П. Попченко. – К. : НІСД, 2012. – 96 с.
6. Роль управління кадровими ресурсами у покращенні результатів діяльності системи охорони здоров'я України / Посібник підготовлено в рамках проекту Європейського Союзу «Сприяння реформі вторинної медичної допомоги в Україні». – Київ, 2009. – 72 с.
7. Україна - донор медичних кадрів для багатьох країн [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://health.unian.net/ukr/detail/223513/>.
8. Українська освіта більше не влаштовує іранців [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vnz.org.ua/statti/1134>.

Артеменко А.С.,

*студентка відділення бакалаврату
Житомирського інституту медсестринства*

Свирідюк В.З.,

*доктор медичних наук, професор кафедри
«Сестринська справа і акушерство»
Житомирського інституту медсестринства*

Психологічні особливості розвитку ожиріння у медичних сестер

Вступ. Впродовж останніх років спостерігається різке зростання поширеності ожиріння серед населення багатьох економічно-розвинутих країн світу. В Україні на ожиріння страждає близько 20,0% всього населення. [2, с. 84; 3, с. 52].

Мета дослідження – вивчити психологічну складову аліментарно-конституційного ожиріння серед медичних сестер різного віку для наукового обґрунтування перспективних підходів до його профілактики.

Для досягнення мети використано наступні **методи дослідження**: